

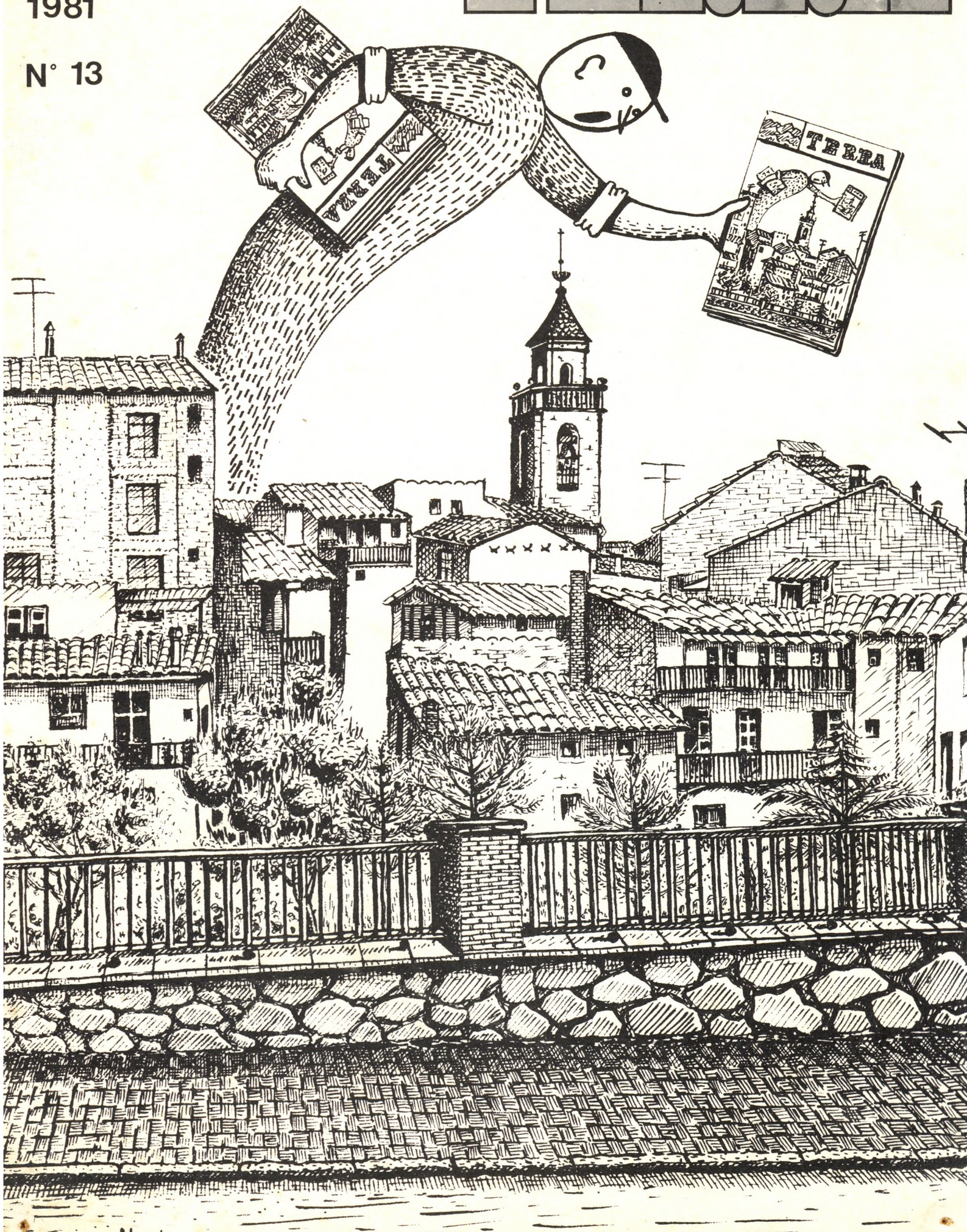
SANT HILARI SACALM

MES DE GENER

1981

Nº 13

TERRA

NORMALITZEM EL CATALÀ

ACUDIT

Fixem-nos bé en aquestes frases:

- "Aquets dias nevaba tan que cap automòvil podia córrer".

- "M'he enterat de que el teu tiet té una enfermetat",

Hi trobeu cap error? Fixem-nos-hi bé; n'hi trobarem una colla:

- Hem d'escriure aquests encara que diguem aquets.

Dias: està mal. El plural sempre acaba amb es: dies.

La terminació ava sempre és amb y: nevava, cantava..

La paraula tan cal escriure-la amb t final: tant

Automòvil, en català, s'escriu amb b: automòbil

- "Enterat" no està bé. Es assabentat.

"De que" està mal. Sobre el de

"Tio" o "tiet", en català s'ha de dir: oncle.

Finalment, no podem dir "enfermetat", que ve "d'enfermo"

sinó que hem de dir: malaltia.

Conteu bé, quants errors hi hem trobat?

OBSERVADOR

FOTOS DE CALAIXERA

A. T. V. 1474 - S. HILARI SACALM
Feynas Campestres
Serradors de travesas brenant al bohsch
Col·lecció Ximeno Planas

Edita: PAX -

NOTA: Aquest butlletí és plural. Els coordinadors volem respectar la llibertat d'expressió dels col·laboradors, **tot remarquant que cada autor es fa responsable del seu escrit**. Així mateix, TERRA se compromet a publicar i respectar totes les rèpliques, matitzacions, suggerències o queixes, sempre que s'ajustin al respecte que mereixen les persones o institucions.

TENIM FUTUR ?

Ja han passat les festes nadalenques, quan xampany, turrone i neules hem consumit. Però després de les festes arriba la famosa "cuesta de Enero", més forta encara de la que patim durant la resta de l'any.

Aquestes lletres són per a donar un crit d'atenció a tothom referent a la situació econòmica no ja a nivell d'Estat, sino a Sant Hilari mateix; perquè... és hora d'afrontar les dificultats amb imaginació i no pas amb pessimisme i derrotisme. La situació és difícil, però s'ha de superar; és clar que el que és fàcil de dir no ho és tan de fer, emperò, cal intentar-ho. Ara és temps de reestructurar el sistema econòmic local, en que, després de les vaques grasses en general i en especial de la tornaria, s'ha de fer un replantejament general del que es vol.

Creiem que la crisi al nostre poble no és coluntural, és a dir, transitoria, sino que és conseqüència d'una total manca de previsió pel futur; doncs quan es va trobar la riquesa a la fusta, tothom va fer el mateix i ara comencem a patir les equivocacions ("pa per a avui és fam per a demà"). De moment, l'atur a Sant Hilari sobrepassa en molt la mitja estatal del 10% de la població activa, i això és possiblement el començament de la crisi que ens pensevem que mai arribaria a la nostra vila, aquest percentatge no inclou està clar, el jovent que no troba el seu primer lloc de treball.

El futur és pessimista per a aquells que pujaren amb el desenvolupament dels anys seixanta sense tenir una base sòlida al darrera, però es poden trobar solucions seguint oberts al diàleg entre tots els sectors que intervenen en la indústria i indirectament a tot el poble, doncs a tots ens afectarà el futur econòmic hilarienc.

Aquesta editorial no preten ser un panflet per a desanimar encara més, és simplement la situació real (i podria ser fins i tot optimista) de l'economia

local, per a demanar que es prenguin mesures adequades, seguint responsables del què fem i no ensorrar, encara més, la situació tot dient: "abandonem el vaixell!" o "tonto l'últim".

Com podem comprobar tot arriba a casa nostra, encara que una cosa sigui llunyana tard o d'hora ve i ens truca la porta. A més a més hi ha tot un seguit de fets i circumstàncies per a pensar-hi detingudament, mostrant un canvi molt ràpid i perillós. Alguns botons de mostra poden ser: la crema del Villaret, els robatoris a cases i masies, l'atur, la droga, l'ecologia la crisi i sembla que fins i tot ARMES. Tot això dona un panorama molt borrós de cara al futur, davant aquests fenòmens no es pot reaccionar amb resignació com a contribució que s'ha de pagar a canvi del progrés social sense més. Però, amics... s'ha estudiat si havia altres alternatives podent evitar tots aquests aspectes negatius, per desgràcia davant d'aquests plantejaments reformadors ens trobem sempre amb un sentiment d'impotència ("què hi vols fer..."). Ací veiem en la relació que té amb la primera part d'aquesta editorial en la situació econòmica, quan afirmàvem que el progrés no s'ha de agafar segons bufi el vent en cada moment, doncs cal questionar-ho intaurant unes bases fermes i a partir d'aquí construir el rest, en altres paraules, més val fer una cosa poc a poc però ben feta, que no pas a vetzagades i amb presses que després no s'aguanti.

Es per a tot això que demanem que tothom prengui la iniciativa, l'interés i preocupar-se per la situació, no esperant a casa que hi hagi "salvadors" miraculosos i conscienciar-se de que la solució està en les nostres mans en diferent mida segons les possibilitats de cada cadú de nosaltres. Cal reprendre la confiança en si mateix i en el veí, i en tots els principis fundamentals en un sistema de llibertat i participació, que és possible i no pas una utopia forçosament.

Amb aquest escrit "TERRA" és conscient de les dificultats que hi ha i hi haurà encara més en el futur (més gran quan més es deixi "podrir" la situació), per aquest motiu creiem que és imprescindible, per a aconseguir el diàleg i la renaixença, reconquerir unes paraules oblidades canviant:

individualisme per companyarisme
egoisme per solidaritat
home-massa per acció
manipulació per informació
vanitat per humilitat

ES MOLT DIFÍCIL DEMANAR TAN POC ?

PRESENTACIÓ

APROFITO L'AVINANTESA DE L'OBERTURA DE LA TEMPORADA DE CAÇA PER A ENTREVISTAR A L'AMIC FRANCESC DANES, ACTUAL PRESIDENT DE LA SOCIETAT DE CAÇADORS DE SANT HILARI QUE ACABA EL SEU MANAMENT JUST ACABAR LA PRESENT TEMPORADA

1-Em pots fer una mica d'història de la societat?

La nostra Societat és una de les primeres de la província.

Nasqué a iniciativa del baró de Rillelles amb la intenció de repoblar de "gamo" aquesta zona. D'aquí vé el nom de la societat "El Gamo". Així passava l'any 1954. Es feu càrrec de la presidència el Sr. Angel Roura que romangué com a president durant divuit anys. Posteriorment fou nomenat president el Sr. Ramon Puig que fou durant quatre anys més.

2-Quants socis té actualment la Societat?

Som uns 450 socis dels quals més o menys un vint per cent són foresters, és a dir, persones que no resideixen a Sant Hilari però que hi estan vinculats moltes vegades per qüestió de parentiu, propietat o simple amistat amb algun soci local. Està fencada, de moment, l'admissió de més socis foresters que no tinguin una vinculació molt específica amb el poble de Sant Hilari. És per això que cada sol·licitud s'estudia individualment. Vull aclarir, malgrat tot, que la junta actual no està en contra de l'admissió de socis foresters. Comprenem que la gent que resideix en els centres urbans té el dret de practicar la caça i, en conseqüència, ha de ser aollits en els pobles. El que si vull deixar ben clar és que mentre societats com la nostra fan l'esforç, moltes vegades amb l'oposició del soci local, d'admetre un vint per cent de socis foresters n'hi ha d'altres que no admittent ni tan solsament a fills de la localitat que s'han vist obligats a deixar el seu poble per qüestions de feina o per altres circumstàncies. Nosaltres estem d'acord, a l'espera que des dels organismes superiors es reguli legalment aquesta qüestió.

3- Tinc entès que darrerament heu tingut alguna controvèrsia amb la Federació per la qüestió de l'obertura de la mitja veda...

Si. Aquesta controvèrsia s'originà en el moment que, ningú no sap per quin motiu, es canvià el sistema d'obertura de la mitja veda. M'explicaré

molt esquemàticament ja que la cosa és molt i molt llarga. Des de sempre s'hevia considerat que el terreny idoni per a practicar la caça durant la mitja veda era les zones situades a la plana, amb conreu abundant i amb bona temperatura raons per les quals en el moment de l'obertura de la mitja veda el tudó del país hi era adult, el de pas hi era abundant i, d'altra banda, ni la guetlla ni la tòrtora no hi faltaven. Per això, molt racionalment sempre s'hevia obert per zones deixat la mitja i alta muntanya per obrir considerant, molt encertadament que en aquesta indrets ni la tòrtora ni la guetlla no són abundants, i el que és més greu, el tudó encara és al niu o és molt vell. Tot d'una però es canvià la política i s'obrí indiscriminadament tota la província malgrat l'oposició de molts presidents de Societats que s'hi oposaven i que volien preservar la seva fauna, i fins tot, en contra d'una votació a la Federació en què per majoria es decidí que s'obrís per zones. Aquí comença l'autèntic enfrontament. Se m'argumentà que si en el nostre vadet no volíem obrir podíem fer-ho. No cal dir que vaig rebatre aquest argument per demagògic ja que el problema persistia en les zones lliures que no són pas poques. Finalment se'ns digué públicament en una reunió de presidents a la Federació que malgrat el que s'acordés a nivell de presidents de Societats i, fins i tot, amb l'acord de la pròpia Federació la darrera paraula la tenia el Governador Civil assessorat per un Consell Superior o Provincial, no ho recordo bé, de Caça del qual molts presidents no en coneixem ni els membres ni el funcionament. Una vegada més, la burocràcia desvirtuava acords presos tenint en compte, em sembla, l'autèntica realitat.

Jo deixo el temps per testimoni i veurem com en un futur pròxim quan les estructures i els organismes que regulen la caça siguin posats al dia, cosa que els convé, el tema concret de la mitja veda serà tractat

més racionalment. Ho dic pels que m'han tractat de visionari. I que consti, finalment, que amb la meua postura no he pretès mai de perjudicar aquelles Societats que tenen la seva principal font d'ingressos a la mitja veda i que a partir d'ella salven la seva economia. Pensant en ells jo surto al pas del que s'em digué a la federació: "La mitja veda queda oberta a tota la província i que tanquin les Societats que ho vulguin". Jo els proposo: "La mitja veda queda tancada, en principi, a tota la província i que obrin aquelles Societats que ho desitgin". Seria més de sentit comú.

4- I encara que aquest any s'acaba la teua funció presidencial. Penses presentar-te novament a les eleccions?

No. De cap manera. Qüestions d'ordre personal m'ho impedeixen i d'altra banda considero que carracs d'aquesta mena que "cremen" tant han de ser renovats amb freqüència per tal que la gent que pugà de nou comenci amb bones l'activitat presidencial.

6- Que s'ha de fer, doncs, pensant en el futur?

Els caçadors, caçar racionalment. Les Societats, repoblar racionalment. Els organismes superiors, un cop renovats, manejar i administrar racionalment.

Salvador Clos

Convivim en la CRISI.

Entre els economistes que analitzen les perspectives de futur existeix una coincidència sense fisures en el fet que la crisi econòmica, aquesta vagada, no és conjuntural. Els seus efectes s'han deixat sentir a tot l'Occident, i a alguns països europeus que fins ara havien pogut contenir els seus efectes, comencen a veure que també ells rebran les conseqüències. La crisi potser no s'agraujarà especialment, però l'Occident tampoc aconseguirà superar-la a curt termini per a obrir una altra època de reactivació.

Ja se sap que el millor que es pot fer davant d'una malaltia crònica és aprendre a conviure amb ella, i això és, probablement, l'única resposta que podem donar actualment a aquesta crisi econòmica, de la qual se'n preveu la consolidació l'any 1981. Convivim amb la crisi en els mínims traumes possibles requerirà accions i actituds noves des d'una vessant cultural i política.

Des de l'any 1960, tot el món occidental, i també la nostra societat, va entrar en una mena d'espiral consumista que va tenir efectes certament positius, car moltes persones van poder accedir per primera vegada a molts dels bens de consum dels que avui tenim al abast de tothom. Però això va tenir els seus aspectes negatius, i moltes persones es van veure abocades a la doble ocupació, sense un minut per a desparar; molts van aconseguir cotxes, frigorífics o rentadores a força d'endeutar-se per resta de vida. L'agressivitat de les persones es va convertir en una cosa normal i la vida col·lectiva, a les ciutats sobretot, i

també als pobles, es va desgavallar, no tan sols per l'expansió de la T.V., sino també per la manera de viure.

Cal anar amb peus de plom a l'hora de triar què va ser bo i què va ser dolent en tot aquest període de "boom econòmic", però en tot cas, si ara el nivell de vida s'ha de retallar, ha de fer-se de manera que la crisi es reparteixi entre tothom.

I això estarà molt en relació amb el model social que adoptin els qui des del govern, hagin d'afroitar la situació. Aquesta serà la responsabilitat del govern i la responsabilitat de tots en aquest proper any.

Els anys 80, en el terreny econòmic, no seran anys de canvi. El món ja ha canviat. Els anys 80, en tot cas, seran anys en què haurem d'adaptar-nos els canvis que ja s'han produït.

I l'atur seguirà constituint el problema central de les economies occidentals fins que els responsables de la política econòmica acceptin i practiquin allò que tossudament es neguen a acceptar i a practicar: Que la crisi econòmica actual no és una crisi convencional de demanda sino que és una crisi de costos i d'oferta i que una de les poques vies de sortida passa per una reconversió no ja industrial sino de tot l'aparell productiu i per una gestió econòmica entrada en la planificació democràtica.

La realitat primordial de l'economia en els nostres dies és el repte d'organitzar una nova dècada, per poder conviure millor. *Per: Marcel Rigalós.*

JOAN Mir :

PER: AGNES SERRAS

UN PINTOR

- Que és el que t'agrada més pintar?
- Això segons les èpoques i els llocs on estic. A Arenys feia marines. Ací a St. Hilari paisatges, però no descarto tampoc la figura, ja que hi han èpoques en que no es pot sortir i aprofito per fer figures i bodegons, tant al carbó com a l'oli.
- Tens preferència per alguna època de l'any per pintar?
- El bonic és la tardor. El que passa és que sempre es queda curta.
- Treus beneficis dels teus quadres?
- Sí. Podriem parlar de les exposicions que he fet. La primera va ésser a Arenys després a S.Hilari junt amb altres pintors. Al cap d'uns anys en vam fer una altre en Joan Comas i jo.
- A l'any 1.979 vaig portar uns quadres a Clot a on vaig tenir la sort de vendre'ls. Va agradar la meva pintura, van dir que era una pintura que trancava motllos.
- A l'any 80 va ésser també interessant ja que vaig fer moltes vendes.
- Vas a veure moltes exposicions?
- Tot sovint sí, perquè és molt interessant i s'aprenen coses.
- Creus important tenir una relació amb tot aquest món artístic?
- Sí, precisament això és una de les coses que ens manquen ací a S. Hilari perquè fins ara a vegades et sents una mica aïllat ja que no hi han maneres de parlar de la pintura.
- Si et peses a parlar-ne amb quelcom que no sigui lo seu, pot ésser una mica pesat per ell.

- Que és per tu un artista?
- Jo penso que els artistes no s'acaben en aquests senyors que cantem o pinten o que fan altres coses. Crec que artistes ho som tots. Ho pot ésser un mecanic, un paleta, si fan bé la feina. Tot dins la seves possibilitats. No s'acaba tot amb la pintura.
- Que pensa actualment el teu mestre dels teus quadres.?
- La darrera vegada que ens vàrem veure li vaig portar quadres meus i li van agradar força. Va dir que tenia estil i que endavant. Ell sempre m'ha dit que tenia garra i que tenia que seguir.....

JOAN Mir

UN PINTOR

- El dibuix és important per a tu també?

+ Crec que és tant important dibuixar com pintar. Allà a l'escola dibuixava molt amb carbonet i pintava a oli.

Ara dibuixo amb bolígraf o en pluma i fa dos o tres anys que treballa també aquesta tècnica.

- Creus que el fet de canviar al teu estil o de canviar els colors, ve donat pels teus estats d'ànim?

- En quan els colors l'estat d'ànim s'hi reflecta molt. L'època blava va ésser perquè ho sentia així. Ara la meua pintura ha canviat completament i els blaus, encara que estan en la naturalesa, ja han canviat. Els colors i la forma de treballar han evolucionat molt.

No crec massa amb les inspiracions. Crec que lo important és el treball diari. La constància és la mà de l'èxit.

- Creus que en el retrat és difícil donar-hi vida?

- A mi m'agrada pintar el retrat al natural. El retrat tret de la fotografia no m'agrada, no vol dir que s'ha de saber fer de tot, i els que ho fan tenen la meua admiració. A mi m'agrada fer-los amb les persones al davant, parlant amb elles, i tenint un contacte directe. D'aquesta manera crec que s'ha de fer la figura.

- Creus que així li dones més vida a la persona?

- Jo crec que sí.

- El teu estil de pintar ha canviat molt des de el començament fins ara?

- Sí, en principi sempre he sigut impressionista encara que figuratiu, (s'enten el que es veu). No vol dir que en quel-

coms moments més aviat vaig creure que em tirava al fauisme, però dins aquesta línia impressionista i fauvista m'he mogut sempre.

Ara bé, en quan els colors, hi han hagut moments que m'he tirat als grisos, després vaig tenir una època tirant als blaus.

Després en quan a la forma de treballar primer feia pinzellades llargues i ara les faig més curtes.

Ara darrerament treballa un sistema meu particular, que he trigat bastant en descobrir-lo i és a base de taques i transparencies.

SABIEU QUE...

Amb aquest breu article només vull donar una pinzellada sobre un tema desconegut per el gran públic i al que cal donar el relleu que de ben segur abans tenia. Només els caçadors, els bosquerols i els homes de bosc en saben alguna cosa de la seva existència en els nostres environs: els pous de neu o de glaç.

De bell antuvi us preguntareu què és un pou de neu, doncs bé, és un gran recinte -un pou- de forma rodona, que acostuma a estar tapat per una volta. La seva amplada pot superar el 5-6 metres i l'alçada els 8-10; generalment la seva capacitat estava en funció de diferents factors com podien ser la nivositat del lloc, el poder econòmic del promotor o la finalitat que es donava al producte (comerç o consum particular).

A Sant Hilari tenim tres pous de neu o de glaç i tots tres són enormement diferents: El del Sobirà, el de Saleta i el de la Font Picant.

El pou de neu del Sobirà és enorme, d'una gran capacitat, amb una entrada i una sortida i és totalment construït en pedra, fins i tot la volta, la qual cosa li dona una singular bellesa. Es pot dir que és propiament un pou de neu perquè no té cap corrent d'aigua a prop. La neu entrava per un cantó i s'havia d'amagatzamar durant l'hivern. Es feia el següent: S'hi tirava la neu, es trepitjava i era recoberta per un gruix de bolla (palla) fins a fer-ne varies capes. Després, en arribar la calor, la neu sòlida era serrada o trencada i distribuïda segons la utilitat que tingués: com a refrescant, gelat, "sorbetes", per malalties, per conservar les coses, etc.

Es veu que el pou del Sobirà cobria les necessitats de l'enorme masia, però segons altres fonts es diu que se'n feia un comerç, o sigui que s'enviava a diferents llocs. Aquest pou el podeu veure prop de la carretera que va al Sobirà, després d'haver passat els castanyers grossos. Avui dia està de moda perquè

s'hi han trobat alguns explosius residuals de la guerra civil; per tant és perillós entrar-hi.

El pou de glaç de Saleta és diferent ja que és descobert, no té volta, i té un desaigua. Construït amb pedra sembla que cobria les necessitats de la casa pairal. Es diu que era de neu, però el poble el coneix com a pou de glaç i això podria ser possible degut a la proximitat d'un rec d'aigua que passa als seus peus. Un pou de glaç volia dir que servia per guardar el glaç que es formava en les corrents d'aigua durant les baixes temperatures hivernals; aquest gel era trencat i col·locat en el pou per a consumir-lo durant l'estiu i mentres n'hi hagués.

El pou de Saleta està situat molt a prop del trencant que va al castell i és fàcil visitar-lo.

Un altre pou que tenim és el de la Font Picant, situat en aquella mena de parc que ha ha passada la font, davant mateix de l'església de Montsolís Nou.

Sembla que la seva construcció és més recent, primer perquè trobem la volta feta de maons i segon perquè la seva finalitat seria servir les necessitats del gran Establiment del Balneari (construït a finals del segle passat). Aquí podríem dir que s'aprofitava la neu, però al tenir la riera al costat mateix no és gaire agosarat dir que també s'hi posava glaç per ser distribuït durant el bon temps.

En principi no m'atreveixo pas a donar una referència de la data de construcció perquè de ben segur que no seria exacta. El comerç de la neu va tenir enorme difusió en els segles XVII-XVIII, però així mateix abans i després es parla de pous de neu. Una cosa és clara: s'acaben amb les neveres.

Fins aquí s'ha fet una general exposició sobre els pous de glaç i de neu que tingueren gran importància anys enrera (cal dir que la neu del Montseny s'exportava a Itàlia). Es ara quan intentarem fer-ne un estudi més seriós i documentat i arribar a unes conclusions. Enguany en hem proposat amb el alumnes de 8è curs del Col·legi Sant Jodep fer-hi tres o quatre sortides per a fer una sistematització de la informació que es pugui recollir perquè val la pena conservar-los. És curiós que no hi hagi una font documentada sobre el tema, doncs cap dels autors que han escrit sobre Sant Hilari en parlen.

De ben segur que a partir d'ara molta més gent coneixerà algun dels pous aquí comentats. Si és així, ja em dono per a satisfet. Agrairia que tots els qui em poguessiu facilitar informació, ho fessiu.

1er ANIVERSARI

L'objectiu ha estat assolit a mitges, per un costat hem demostrat que és possible fer activitats a l'hivern en el Poble, però és de lamentar la manca d'assistència de públic de certa edat, com veurem més endavant detalladament. Ara farem un resum de les activitats.

La presentació de l'aniversari el dissabte 13 de desembre va ser a la biblioteca de "la Caixa" amb molt poc públic, però era d'esperar que bé per la televisió o qualsevol altre producte entabanador la gent no surt de casa seva, aquesta és una dificultat amb la qual se han d'enfrontar totes i cadascuna de les activitats que es fan.

A la nit i en el ball popular a la Cooperativa, el va precedir una actuació de cançó catalana en el mateix local, aquest va ser un gran èxit doncs a la sala de ball de la Cooperativa s'hi reuniren més de 150 persones en la seva majoria jovent; i quan el ball va estar bastant animat.

A l'endemà, al matí hi va haver una volta ciclista al poble, amb la participació d'uns seixanta ciclistes petits i grans, sorprenent a la gent mig endormiscada en cara. Per acabar i seguint aquesta cursa va actuar el Angel Daban, qui va aconseguir fer als infants coses mai sospitades revolcar-se, estirar-se, fer voltaretes i cabrioles.

El nostre objectiu era intentar un nou sistema de fer gresca i animació, basant-nos en uns actes populars de participació i a poder ser originals. Seguint aquests punts va ser com ferem tots els actes de franc per a que ningú pogués dir que no va assistir-hi per ser massa car, però, està clar, nosaltres no fem miracles i d'un lloc o altre havien de sortir les misses i per aquest motiu vàrem fer una rifa (que per cert, ja ha sortit per si hi ha algun despistat). Però amb tot i això vam tenir de recórrer a unes col·laboracions econòmiques que "a priori" ja havíem fet, i que des d'ací a-

graim realment.

No es preocupeu però, que anirem trucant a la sensibilitat de tots els hilariencs per aconseguir que es facin actes a totes hores, populars, culturalitzadors, nacionals, i gratuïts, seguint la pròpia consciència dels espectadors la que participi voluntàriament sense haver d'imposar un preu fixa d'entrada a ningú. I sobre tot, no fer solament activitats SUBVENCIONADES quan hi ha els senyors estiujeants entre nosaltres i la resta de l'any ens quedem mirant els núvols o bé en activitats elitistes i de folklòrisme pseudocatalanista i que requereixen del públic una participació passiva.

No volem acabar sense donar el nostre parer del perquè la gent gran tendeix a mantenir-se al marge d'aquests tipus d'actes. Poden haver una sèrie de raons.

-la recança que a molta gent li fa l'entrar en el local de la Cooperativa, per por a retrobar un passat que l'interessa oblidar

-no voler tenir res a veure amb la gent que organitzava les activitats. Ja que la majoria de persones volen trobar-se en llocs en que s'envoltin d'una certa categoria social amb grans mitges econòmiques, i clar, davant uns actes com aquests van dir: "ja s'ho faràn"

-altres, també pot ser, simplement no hi assistiren perquè no s'han van enterar

-i per últim, respecte a la bicivatada doncs simplement per una por a la bergonya i a fer el ridícul

TERRA

A REVEURE, COMPANY!

Avui, un dia qualsevol d'un mes desconegut vull adherir-me al sentit homenatge que homes i dones de tot el món tributen al que fou un dels més clars exponents del que representà tot aquell enterbolat moviment que aconseguí arrossegar a gent de tota cultura i raça.

Aquest home, mort a trets no fa pas gaires dies, es deia John Lennon, i amb ell ha mort tota una època, tot un sentir i tota una forma de vida de la que difícilment ens hem podrem oblidar.

No vull pas ara tornar a recordar la seva vida, ni tampoc les seves cançons, doncs aquesta feina ja ha estat feta per altra gent més capacitada o més entesa. Però, el que si vull fer es reviure per uns moments el que aquesta època va representat epr a tots nosaltres.

En acabar la segona guerra mundial, el món es trobava en una immensa desfeta, tant econòmica com moral. La feina per fer era molta, i molt poca els medis per a realitzar-la. Així a Europa arriba el domini americà que compartirà amb la URSS el "dret de conquesta" sobre el Vell Continent. Amb qüestió de pocs anys queda dividit en dos grans blocs: el pro-americà i el pro-soviètic. S'està produint el gran expansionisme de les dues superpotències mundials les quals incitaran a adquirir una cultura ben determinada: la cultura del consum. Potser, el cas més clar d'això es el presentat per la cultura occidental, en el que el consum és la base imprescindible per a la vida de milers de sers humans; a l'altre costat, el tancament de fronteres i l'ús d'un tipus d'economia que tendeix a assegurar els mitjans de vida ens ha semblat dir que no hi havia aquell desenfrenat i superflu consum existent al

darrera de les duanes. Certament hi ha part de raó en això, però no pas tot ha de ser veritat.

Malgrat tot, hi ha un punt evident, i és que majoritàriament, ambdues potències es dedicaven a construir, i el que és pitjor, a consumir armes de tot tipus.

Entrem així a la dècada dels 60, període de prosperitat en la immensa totalitat dels països protagonistadors del capitalisme, i en els que la gent jove que hi viu són els fills dels qui es mataren a la Gran Guerra. Vivim també moments de tensió amb el perill d'una tercera Guerra Mundial amb tota aquella qüestió de la Guerra Freda. Però, per tot el món comença un moviment de protesta, portat practicament per jovent de tot arreu que s'enten parlant el mateix llenguatge: el de la música.

Naix el Rock, a l'Alemanya destruïda per la Guerra s'hi monten les primeres comunes monstre, altrament conegudes com la K 1 i la K 2, que funcionaren bé un bon grapat d'anys; el món en queda ple de "hippies"; intel·lectuals de tot el globus eriden contra la societat de consum que està engolint la personalitat del ser humà: La lluita és realment forta, hom diria que és a "vida o mort". Mentre el neo-capitalisme augmenta les seves víctimes, la joventut es movilitza per anar a una guerra sense armes, a la guerra pacifista. Mentre els filòsofs tracten de redescobrir el sentit de l'existència humana, la música està donant un nou sentit a la vida, i juntament amb ella i el desenoïa provocat en la massa obrera i el món universitari, causaran el que va estar a punt de ser la gran Revolució Social, tant de temps soanada...

Help!

Ajut! Necessito alqu
Ajut! No pas qualse
Ajut! Tu no saps q

Ajut!

Quau jo era més jove, molt més jove que avui,
jo mai necessitava ningú que m'ajudés,
i ara aquells dies han marxat.

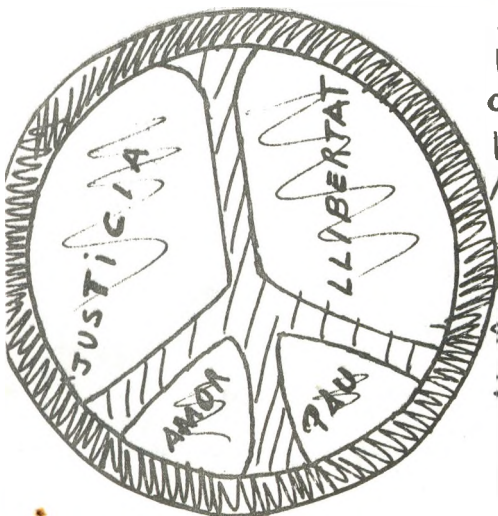
No estic segur de mi mateix,
ara trobo que ha canviat el meu pensament,
he obert les portes.

Ajuda'm si pots, em sento malament
i estimo que estiguis al meu voltant.

Ajuda'm, per que els meus peus toquin de nou a terra
si us plau, m'ajudaràs?

I ara la meua vida ha canviat en molts aspectes,
la meua independència sembla eguaïr-se en la boira
i en tot moment, em sento tan insegue.

Ara se' que tau sols et necessito, com havia abans.

Primer Itàlia (1967), Espanya i França (1968), Alemanya (1969). En totes elles els obrers i estudiants varen sortir al carrer sense que hi hagués cap convocatòria de lluita ni de compromís. Tots ja ho portaven dins del seu cor. Qui no recorda el Maig del 68!!

Però, us preguntareu quin es el significat de tot el que us he estat explicant i quina és la relació amb l'ex Beatle. Doncs bé, la relació és molta i ni m'equivocaria gaire si diguéssiu que fou un dels principals protagonistes directes de tot aquell moviment.

Primer fou l'Elvis Presley, qui revolucionà tot el jovent amb aquells vestits i moviments atrevids i desentonats segons alguns. Però la seva música i la manera d'interpretar-la aviat va ser apresada per tothom. Poc després un grup de gent formava el conjunt "The Quarrymen", que es convertiren en "Johnny & The Moondogs", més tard els "Silver Beatles", i els "Nurk Twinks". Finalment, l'any 1962, apareixen els BEATLES. Aquest grup omnicòmicaria el món sencer amb la seva música, fàcil i agradable i unes lletres que prègonaven l'amor i la pau.

Aviat es convertiren en els més venguts de tota Gran Bretanya i també de tot el planeta. Reberen com a premi el nomenament de "Caballers de l'Ordre de l'Imperi Britànic". Era ja el 1967, i les cançons del grup ja havien adquirit un significat molt més compromés amb el món. Aquest mateix any es venen 180 milions d'exemplars del disc "Sargent Pepper's Lonely hearts club Band". El líder d'aquest grup es deia John Lennon i la majoria de les cançons foren compostades per ell juntament amb Paul McCartney.

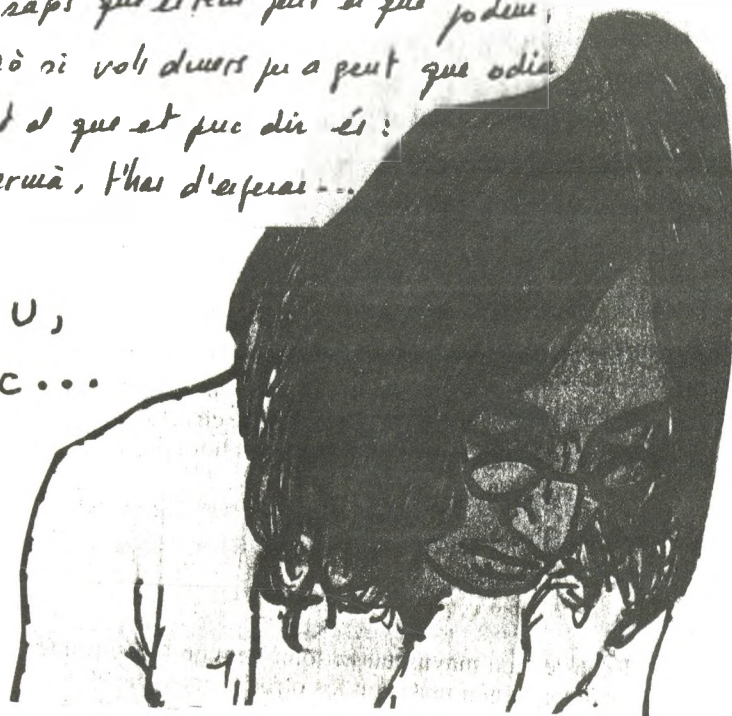
Quan es separaren semblava que tot ja havia acabat, però no, quedava molt de fet i, encara més important, per fer. Els seus discos continuen venent-se encara avui i les cançons mantenen el significat que tenien quan varen ser editades per primera vegada.

Al marge de tot això, de tot el monstre que aquests quatre nois de Liverpool havien creat, quedaven quatre persones que tractaven de retrobar-se a si mateixos, de ser persones normals. Ringo quedaria a l'expectativa i participaria en festivals benèfics; George Harrison continuaria editant discos en solitari tenint importància especial al l'album del Festival de Bangla-Desh, de caràcter també benèfic; Paul forma el grup Wings, nostàlgic. I John continua amb la seva experiència solitària començada ja temps enrera. Influenciat per la seva companya Yoko Ono i la filosofia oriental del Zen es dedicarà a cridar per la pau i l'amor universals. Així traurà Imagine, la més bella peça pacifista que mai hagi estat musicada i cantada. Era l'any 1972. A Anglaterra no se'l deixava entrar perquè era contrari a la seva política i havia tornat el seu guardó de "Caballer de l'Ordre de l'Imperi Britànic". Als Estats Units no el volien per "drogadiote"...

Revolution

Tu dius que vols una revolució,
 bé saps que tots voleu canviar el món.
 Tu em dius que tot és evolució,
 bé saps que tots nosaltres voleu canviar el món.
 Però quan parles de destrucció,
 no saps que em pots escloure,
 no saps què és el que estic bé...
 Tu dius que vols una real revolució,
 bé saps que tots voldríem veure el "plan".
 Tu em demanes una contribució,
 bé saps que estic fent el que podem,
 però si vols diners ja a punt que odia.
 Tot el que et puc dir és:
 Geruà, t'has d'esperar...

Adèu,
 amic...

altes i baixes en la seva pròpia personalitat, amb el que cada vegada el trobaven un ser més amargat. Ni la fama ni els diners podien ajudar-lo, tan sols la música, i així continuà cantant. I ho feia pels negres, pels marginats, pels pobres, per tothom. L'any 1975 neix el seu fill Sean, produït directe de la reconciliació de John i Yoko i dos anys més tard es retira de la música com a activitat real. Volia educar el nen amb temps i calma i anunciava que tornaria quan ho creís convenient. Per fi, any 1980 i treu el seu darrer disc, que conté un bon grapat de bones cançons amb el segell inconfundible de l'autor.

Poc després la mort, violentament incomprensible ent...

Però no ha mort, continua viu i el seu record serà un exemple de lluita i constància, malgrat els mals moments que hagi passat, malgrat les seves contradiccions. Ell ens demostrarà que era possible la pau, l'amor i la llibertat entre els homes de tota

Per:
Gebelli

RELACIONS FEUDALS

A ST HILARI

(documents feudals extrets de la
Biblioteca "La Caixa", l'original és en
llatí) traducció de: Ramon Espina

Nº 375.

Que ningú no ignori que jo, Bernat de Gurb, per mi mateix i pels meus successors, concedeix i afranqueixo a tots vosaltres, Guillem de Francadina, Guillem de Insua, Joan del Masó, Guillem de Vilaret, Berenguer de Riudecobs, Miquel de Saleta, Francesc de Matamala, Pere A., Pere de Matamalella, Bartomeu Torneri, Arnald Roc, Guillem Cornudell, Guillem Ruvira, Tomasa filla de Brunisenda de Reixac, i a vosaltres i a tots els altres habitants de la cellera (terme) de sant Hilari de Calm, i als que hi viuran, que poguenoure pa i pasta en el meu forn, que hi ha en el...; concedeix que des d'ara i en endavant no estiguen obligats a lluitar, ni a cavalcar, ni a treballar per a mi ni per als meus, ni els homes ni els animals, ni a fer querelles, ni farà jo per a vosaltres cap força, sols haureu de fer vigilància en temps de guerra, i rebreu càstig si cometeu algun crim. I això ho prometo observar fermament, i fer-ho observar als meus successors ja dits, i a tots els habitants en dita cellera, ara i per sempre. .... Si no es compleix això, que no tingui cap valor; tindrà valor si es compleix. Si no es compleix, protesteu per escrit....

Tot això prometo complir-ho de bona fe, i observar-ho per sempre, sense engany, sota l'obligació dels meus bens presents i futurs....

CARTA OTORGADA PER BERNAT DE GURB ALS NOUS MORADORS DE LA CELLERA Nº 374

A tothom aparegui ben clar que jo, Bernat de Gurb, senyor del castell de Solterra i de la casa de la Rovira, per nosaltres i per tots els nostres successors, amb aquest públic instrument que ha de valer per sempre, de bon grat volem, concedim i afranquem tots els homes i dones estranys i privats que edificuin de nou o construeixin una casa o diverses cases dintre les cent passes vora la Cellera de sant Hilari de Calm o dintre de dita Cellera o junt al lloc anomenat la Baia. Així doncs, els ja dits que de nou construeixen les dites cases i els seus habitants, és a dir, els seus pares i els seus fills i tots els que viuen amb els seus pares, no estan obligats a anar el les cavalcades ni a lluitar contra els enemics, a no se que

hagin d'encalçar algun malfactor que fes algun dany en el terme del castell de Solterra, ni tampoc estan obligats a entrar en les trifulgues, ni serveis agradables o forçats, ni queden obligats a fer treballs, tragts, trots, caminades ni qualsevol servei de la condició que sigui, a no ser els serveis que es facin en bé de l'església de sant Hilari. De la mateixa manera, amb tota certesa afranquem i conferim poder perpetuament a tots aquells homes i dones que viuen i han de viure en dita cellera de sant Hilari, o en el lloc de la Baia, que si algun estrany o privat degué a dits habitants pa, vi, carn, civada o palla de l'hostal, que sense la llicència nostra o del mossos o del vigilant, puguin aquestes deutes pignorar a totes les persones estranyes o privades, de la manera que els plagui. També, per una gràcia especial, volem, concedim i afranquem que cap dels habitants que per alguna raó fós capturat, no pugui ser tret, ni per nosaltres ni pels nostres oficials de dita cellera, exceptuats sols els crims corporals. Volem també i per gràcia concedim que dites habitants puguin vendre carnes a Girona i a Vic, tal com ja han fet. I que puguin fer llenya per tot el terme del castell de Solterra, excepte el clos, però sense fer dany als arbres.

Prometo a l'infrascript notari com a persona pública, en nom de tots aquells a qui pugués interessar, això que jo estipulo, que totes aquestes coses les observaré i les faré observar, en tot temps, i més no serà revocar, sota l'obligació de tots els meus bens.

I per a major fermesa de tot això, juro per Déu i per sades les mans sobre els quatre Evangelis, que atendré i compliré aquestes coses i ho observaré inviolablement, i no ho contradiré sota cap motiu. A més, perquè aquest document sigui més veridic, hi poso el segell de la nostra curia del castell de Solterra. I manco al meu mossos i al vigilant i als qui actuen en nom d'ells que observin tot això i ho facin observar per sempre. I si algun dels meus oficials obrés en contra d'aquesta carta, que sigui obligat pels demandants amb els danys oportuns.

La qual cosa queda feta en les setimes calendes de juny de l'any del Senyor 1337.

El segell d'en Bernat de Gurb, ja dit, que jura, concedeix i signa.

Els testimonis d'això són en Guillem Bertran i en Jaume de la Serra. Parròquia de sant Hilari de Calm....

S.O.S.!

Segons declaracions fetes pel tècnic que està al càrrec del pantà de Susqueda, no garanteixen que la presa aguantarà a un possible terratrèmol en el futur. Aquesta informació, com és de suposar, ha aterroritzat a les poblacions veïnes, i més quan s'està produint tot un seguit de terratrèmols en la nostra zona sísmica.

Ll'astima...

Mentres a altres llocs de Catalunya els dies abans de Reis es feien campanyes anti-joguets bèl·lics; mentres a' estàn reivindicant les tradicions i festes populars que es van perdent a mida que les discoteques i altres novetats de la vida "moderna" es van imposant a la nostra comunitat; i mentres tots els nens i nenes es preparaven la cançó dels "tres reis de l'Orient porten coses, porten coses..." per cantar-la ben fort a l'hora d'anar-los a rebre, a Sant Hilari els vam rebre amb música del "Comando G" i d'altres cançons que no feien pas l'ocasió. Ja n'hi ha prou que la televisió martiritzi a la canalla amb sèries de guerra o simplement absurdes, que precisament el dia en la canalla són els protagonistes i on han de cantar ben fort la cançó que sempre s'ha cantat als reis. Esperem que el proper any ens tornem a trobar amb els reis de sempre, amb els "tres reis de l'Orient que porten coses, porten coses per la gent".

D'altra banda ens hem fet ressò d'algunes crítiques per part del públic i que creiem poden servir als senyors organitzadors per a millorar d'alguna manera l'organització per a l'any vinent.

Seria recomençable que es canviés l'hora d'arribada, ja que és una mica massa tard per la mainada. És important també senyalar el comportament poc cívic per part d'alguns joves que ja passen de ser mainada i que haurien de col·laborar i no dedicar-se a tirar empentes i destorbar fent que molta mainada no pugui pujar a la carrossa. I per últim només fer una suggerència: en lloc de concentrar a la gent a la plaça no es podria fer una fila al voltant de la plaça i que la mainada anés passant per anar a buscar els caramels? Així s'evitarien cops i empentes i tots els nens podrien parlar-hi.

Amb això no pretenem pas fer una crítica destructiva, ans el contrari. Senzillament em recollit les crítiques i em donat alguna alternativa. Esperem

SENSE COMENTARIS.

Les companyies elèctriques apugen de nou les tarifes d'aquest element tan consumit. Això ja no és notícia, ni que la puja sigui d'un 18%; l'escàndol és a l'hora de veure el per què d'aquesta pujada tan forta, els representants de les companyies diuen que és degut a l'aument de les despeses i el petroli, però realment, de l'últim augment de tarifes el carburant solament representa un 6 o 7%, i les demés despeses (sous, amortitzacions, despeses financeres, impostos i dividents) són un 22%. Aleshores cal preguntar-se, com s'explica el 71% restant? La major part dels observadors donen l'explicació que la resta de capital serà destinat a la financiació de noves centrals elèctriques (la major part nuclears) estant destinades dues o tres, de moment, a les terres de l'Ebre. Aquest és el començament d'una segona etapa més subtil per a continuar el PEN (Plan Energético Nacional) després d'haver topat amb la resposta popular al Govern, ara s'intenta que siguin les entitats privades les que donin el primer pas cap a l'energia nuclear sense atrevir-se a fer encara un debat clarificador sobre el tema. En altres paraules, d'aquesta manera volguem o no potenciem la energia atòmica sense veure gaire clar quines conseqüències comporta això.

i els botiguers, de festa...

El passat 11 de gener es va celebrar la festa del Fiot. Degut al temps potser no va sortir tot com estava previst, però la voluntat hi va ser. Va ser el primer acte que va portar a terme la Unió de Botiguers de Sant Hilari, i esperem que la cosa continuï. El mateix dia la majoria de botiguers de Sant Hilari per primera vegada es van reunir en un dinar per tal de mantenir un contacte que fins ara no hi era. Al dinar hi va assistir el president de la Unió de Botiguers de Catalunya, el qual va dirigir unes paraules als assistents. Durant aquest acte es va fer un fort aplaudiment a l'avi Bolfo, ja que és el botiguer més vell de Sant Hilari. L'acte és emotiu en el transcurs de la vetllada va ser el minut de silenci que es va guardar en memòria d'en Lluís Casadesús, que va morir el dissabte 10 de gener, i que com a botiguer de l'Unió també havia d'assistir al dinar.

Degut al temps no es va poder fer el sorteig dels números, per tant es va fer després del dinar amb la presència del Sr. Durán, president de l'Unió de Botiguers de Catalunya. El número corresponent al primer premi és el 30.343, el va donar la Mercè de Bà Fàbrega. El segon número corresponent a les 10.000 pts. és el 14.762 i el van donar a can Cisaquet. Es va concloure la vetllada amb una sessió de Bino.

PER QUE?...

Per què el món cada dia
s'embrolla més i més?
Per què tanta follia
per caure en el no res?.

Per què no pensen els homes
que una fi arribarà?
La vida és passatgera
tot cendre esdevindrà!...

Per què tota sa ciència
només volen emprar,
ofegant llur consciència
en el plan de mal obrar?.

D'una pau, que n'és un mite,
araument es va parlant,
que no mort ni ressuscita:
hi ha un corc que va minant...

Es el corc de l'egoisme
guiat per orba ambició,
n'és el rei del despotisme
que castiga la raó.

De bombes i de metralla
els homes saben parlar,
i és aquesta ferralla
la que orbs els fa tornar.

Així el poder s'asseguren
posant en ella la fe,
més i més grans s'aguren...
per ésser a la fi rè.

Tant de progrés i estudi,
un secle per progressar,
folls ho duen al suicidi
pensant-se molt més guanyar.

Hi ha un poder Superior
sobre l'ambició humana,
que suprimeix l'agressor
quan intriga i profana...

Profanat el món està,
escarnida la llei Divina,
el càstic arribarà
i així finirà llur vida...

amb l'esclat del material
tot foc esdevindrà un dia:
Adéu poder terranal...
ets cendre del foc que nia...

P
O
D
E
S
I
A

Ma. del Pilar Montserrat i Fuij.

SANT HILARI MUNTANYARI

(realisme socio-geogràfic)

-A la terra de Sant Hilari-

A dalt d'un món perdut, muntanyut de la vila bicomarcu
hi ha un bell poble, muntanyoble de la vila bicomarcoble
que s'hi viu molt bé, muntanyé de la vila bicomarcu
però només una colla de gent, muntanyent de la vila
bicomarquent
es belluga, sommia i respira, muntanyira de la vila
bicomarquera

per fer una gran pinya, muntanyinya de la vila bicomar-
quina
però tothom és pres/agafat, muntanyat de la vila bicomar-
cat:

uns al treball, muntanyall de la vila bicomarcall
altres la televisió, muntanyó de la vila bicomarcó
altres la família, muntanyilia de la vila bicomarquilla
i la majoria la gran llar: el cafè-bar.

Que la terra sigui terra, muntanyerra de la vila bicomar-
querra
i Sant Hilari que no és Selva, muntanyelva de la vila
bicomarquelva

sigui ja des d'ara, muntanyara de la vila bicomarcara
de Les Guilleries, poble cap i casal, muntanyol de la
vila COMARCAL.

Un cop llegida aquesta poendalla embarbussada, seria bo,
i com a proposició, que la memoritzéssiu i la recitéssiu
en veu alta amb el mínim de temps possible. Si aconsegiu
de dir-la en trenta segons, podeu imposar-vos -a títol
personal- la medalla d'Hilarienc d'Honor, i a dormir tran-
quils. Ah! ... Felicitats!!.

Arnau del Clam

Este pasado mes de diciembre ha sido un mes tragico por la muerte de alguien muy querido por todos. Una gran persona a la que muchos miles de humanos y no tan humanos, tal y como hemos podido comprobar, tenían por un mito.

Si amigos, John Lennon fue asesinado por un hijo de su madre, en la madrugada del pasado día 9 de diciembre. John era un hombre que no podía tener enemigos, por lo que resulta difícil de creer que haya tenido que acabar de una forma tan triste y deplorable.

John Lennon además de un gran músico fue un gran luchador por la paz, a su modo y una gran persona.

Nacido en Liverpool el 9 de octubre de 1940, empezó siendo de lo más humilde y terminó multimillonario sin que ello le determinara en lugar alguno de superioridad frente a los demás. El y Paul Mc. Cartney compusieron las mejores melodías de los Beatles.

Gracias al desgraciado asesino los que se van a poner las botas de oro van a ser las casas discográficas, pues en Inglaterra, Francia, EE.UU., España, etc. ya se han agotado, todas las obras del difunto, además de las realizadas con el grupo The Beatles.

A Mark David Chapman (el asesino) dicen que van a encerrarle en un manicomio durante un par de meses ya que según parece es la forma genuinamente americana de hacer pagar a los criminales.

"Querido John" te has ido, pero tras de ti nos dejas todo un mundo de fantasías y buena música, que no vamos a olvidar tan fácilmente.

Este escrito está hecho sinceramente de la forma que yo he visto el caso, espero que lo entiendan.

Debido a problemas de espacio no voy a hacer crítica de discos, aun así quisiera hacer una referencia a un doble álbum que creo que en el momento de su lanzamiento paso un poco desapercibido, se trata del LIVE BULLET de Bob Seger, un gran álbum para los verdaderos rockeros, contiene un rock duro, fuerte y penetrante.

Nada más chao.

CHATO II

RÉQUIEM

PER
JOHN

LENNON

POESIA

DONES

Dones,
 Tan sols recorda pretàrits
 en aquest minúsilenci
 que, en aquest precís moment,
 m'inunda.
 I meu això.

Personatges a l'intempèrie,
 i només em genereu voluptuositat,
 que apareixeu sobtadament,
 inconstantment,
 i només vosaltres amaineu la indiferència,
 en aquesta persistent onada de moments vitals,
 en la pluja intermitent
 tenyeix de griser al meu respir,
 i per què m'insisteixen les vostres formes abnegades?
 aquest respir que massa sovint palpo.

Dones.

Got de beguda entarbelida i ferta,
 ressegueix el camí, tal vegada premeditat, anhelat
 d'imperfectes designis luxuriosos

que m'abasseguen en aquesta mar d'indecissió,
 d'oblit, de reflexió, de provocació...

De silenci (me n'adono compte) preparat.

Fugaç aquest trajecte, Dones;
 i només sembla que sigui el meu, de trajecte,
 traçat sota l'impressió d'una intempèrie nocturna,
 ens ha fet regalimar el batec fortuit d'una mirada
 com a resposta del diàleg vibrant,
 il·luseri i precís
 etern d'aquell dilema brollat
 dins la foscó imperceptible d'aquella nit,
 d'aquell moment,
 d'aquella vida. D'aquesta.

Dones,
 i només, tan sols, em delecteu amb el vostre encalf,
 i només asfixieu la meua inconstància,
 i només em signifiqueu el meu orgull,
 i només em concediu un desaire,
 i només per aquest esqueix sagnant que m'heu entreobert,
 brinde,
 matize la vostra presència,

Dones.

"Gertrúdia de Sulterra"

1980

RELOTGE

Sonet

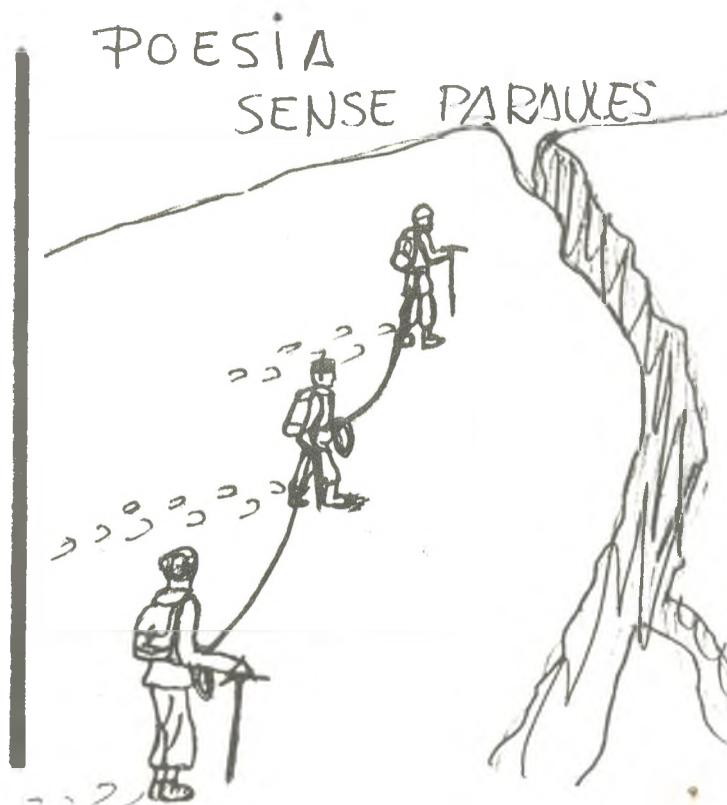
Espero oir el rellotge donant les dotze batallades
 per donar acomiadament a l'Any que s'acomiada,
 al mateix instant que les dotze tradicionals campanades
 donen la benvinguda al nou Any que està d'arribada.

Sonen les notes del rellotge vibrans i compassades
 totes a là una en van dialogant la cançó entonada:
 aquella que mai serà oblidada ni a través dels segles:
 la mort dona pas a la vida un cop arrabassada.

Rellotge: és serena guia del temps, arreu l'acompanyes;
 ets humil, mes tens una austeritat que fa basarda,
 amb els segons, minuts, hores que marques ens arrabasses

amb llur monòton transcurs, els bells jorns de nostra vida,
 i ens omplenes de terror al veure que els anys te n'emportes
 amb una lleugeresa que n'espanta i n'acovarda...

Ma. del Pilar Montserrat i Puig.

BIBLIOTECA**NOVETATS DEL MES****"LA CAIXA"**

RODORÉDA, Mercè -VIATGES I FLORS

LARRAURI, Maite -CONOCER FOUCAULT Y SU OBRA

OLLER I RABASSA, Joan -QUAN MATAVEN PELS CARRERS

CASELLAS, Raimón -SOTS FERESTECES

CARTER, Ron -EL DESENVOLUPAMENT DE LES CIVILITZACIONS

IGLESIAS DE USSEL, J. -EL ABORTO UN ESTUDIO SOCIOLOGICO SOBRE EL CASO ESPANOL
EL LLIBRE DE LA SALUT

EL MUNDO GRIEGO

PREHISTORIA Y ANTIGUO ORIENTE

BROCH, Alex -LITERATURA CATALANA DELS ANYS SETANTA

BUJAK, Adan -JUAN PABLO II

SAMANIEGO, Félix Maria -FABULAS

AMO, Montserrat del -EL NUDO

RECOMANEM LLEGIR EL LLIBRE: "VIATGES I FLORS" de Mercè Rodoreda

Els dos reculls de narracions han estat escrits en dues etapes i d'una manera molt diferent. D'aquestes narracions n'hi ha de patètiques, de divertides. Totes, però, malgrat l'humor i tanta fantasia, reflecteixen la vida, la inutilitat de l'existència i la lluita per subsistir.

Aquesta obra ha estat guanyadora del Premi Ciutat de Barcelona de Literatura Catalana 1980.

**PARLEM
BE**MAL DITBEN DIT

Aloans.....abast

aocquia.....sobria,

rec

acoplar.....acoblar

acordeó.....acordió

acuohillar....acoltellar

achacós.....xacrós

adiós.....adéu, adéu-

siau

aduana.....duana

aeronave.....aerinau

agolpar-se....amuntegar-se

acaudalar....acabalar

acobardar....acobardir

acometida...acomesa

acurassat.....acuirassat

acuartelament...aquarterament

acufació.....encunyació

Addn.....Addn

adivinator....endivinator

adoquin.....llamborda

adoquinat....empedrat

DEMOGRAFIEENTERRAMENTS

Joaquima Bayés Colomer

NEIXAMENTS

Albert Busquets i Jimenez

Jordi Busquets i Rovira

Eva Maria Ruiz i Cobo

Núria Fàbregas i Collell

Marta Gonzalez i Nasó

Míriam Clopés i Coll

Ivanna Puig i Rovira

AVENTURES

D'en Felip

La fossa de La Mirona

Legendes de

Sant Hilari!

EXPOSICIÓ FOTOGRAFICA

1ER ANIVERSARI

1

2

3

4

5

1 - Conferència 2i3 - Bicicleta da 4i5 - Festival Infantil